A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2017. április 27.*

„Fellebbezés — Verseny — Kartellek — Európai banánpiac Görögországban, Olaszországban és Portugáliában — Az árak rögzítésének összehangolása — A nemzeti adóhatóságok által átadott bizonyítékok elfogadhatósága — Védelemhez való jog — A bírság összegének kiszámítása — A bírósági felülvizsgálat terjedelme — »Versenykorlátozó célú megállapodásnak« minősítés”

A C-469/15. P. sz. ügyben,

az **FSL Holdings NV** (székhelye: Antwerpen [Belgium]),

a **Firma Léon Van Parys NV** (székhelye: Antwerpen),

a **Pacific Fruit Company Italy SpA** (székhelye: Róma [Olaszország])

(képviselik őket: P. Vlaemminck és B. Van Vooren advocaaten, valamint C. Verdonck avocate, J. Auwerx advocaat és B. Gielen avocate)

fellebbezőknek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2015. szeptember 4-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

az **Európai Bizottság** (képviselik: A. Biolan, M. Kellerbauer és P. Rossi, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: R. Silva de Lapuerta tanácselnök, E. Regan, J.-C. Bonichot (előadó), C. G. Fernlund és S. Rodin bírák,

főtanácsnok: J. Kokott,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

a főtanácsnok indítványának a 2016. november 17-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: angol.

Ítéletet

1 Fellebbezésükkel az FSL Holdings NV, a Firma Léon Van Parys NV és a Pacific Fruit Company Italy SpA az Európai Unió Törvényszéke 2015. június 16-i FSL és társai kontra Bizottság ítéletének (T-655/11, a továbbiakban: megtámadott ítélet, EU:T:2015:383) hatályon kívül helyezését kérik, amellyel a Törvényszék csak részben semmisítette meg az [EUMSZ 101.] cikk alkalmazására vonatkozó eljárásban (COMP/39482 – „egzotikus gyümölcsök [banán]” ügy) 2011. október 12-én hozott C(2011) 7273 végleges bizottsági határozatot (a továbbiakban: vitatott határozat).

Jogi háttér

2 Az [EUMSZ 101. és EUMSZ 102. cikkben] meghatározott versenyszabályok végrehajtásáról szóló, 2002. december 16-i 1/2003/EK tanácsi rendelet (HL 2003. L 1., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet, 205. o.) 12. cikke előírja:

„(1) Az [EUMSZ 101. és EUMSZ 102. cikk] alkalmazásában a Bizottság és a tagállamok versenyhatóságai jogosultak egymásnak bármely tényszerű [helyesen: ténybeli] vagy jogi tájékoztatást megadni, és azokat bizonyítékként felhasználni, ideértve a bizalmas jellegű információt is.

(2) Az átadott információ bizonyítékként kizárólag az [EUMSZ 101. és EUMSZ 102. cikk] alkalmazása céljából, és csak olyan tárgyban használható fel, amellyel kapcsolatban az átadó hatóság azt gyűjtötte. Ha azonban ugyanazon ügyben a nemzeti versenyjog a közösségi versenyjoggal párhuzamosan kerül alkalmazásra, és ez nem vezet különböző eredményre, úgy az e cikk alapján átadott információ a nemzeti versenyjog alkalmazása céljából is felhasználható.

[…]”

3 Az 1/2003 rendelet 23. cikkének (3) bekezdése értelmében:

„A bírság mértékének meghatározásakor tekintetbe kell venni mind a jogsértés súlyát, mind annak időtartamát.”

4 Az 1/2003 rendelet 31. cikke kimondja:

„A Bíróság korlátlan jogkörrel rendelkezik az olyan határozatok felülvizsgálatára, amelyekben a Bizottság bírságot vagy kényszerítő bírságot határozott meg. A Bíróság törölheti, csökkentheti vagy növelheti a kiszabott bírság vagy kényszerítő bírság összegét.”

5 A kartellügyek esetében a bírságok alóli mentességről és a bírságok csökkentéséről szóló bizottsági közlemény (HL 2002. C 45., 3. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet, 155. o.; a továbbiakban: 2002. évi engedékenységi közlemény) meghatározza azon feltételeket, amelyek teljesülése esetén a Bizottsággal kartellügyben folytatott vizsgálat során együttműködő vállalkozások mentesülhetnek az általuk egyébként megfizetendő bírság alól, illetve bírságcsökkentésben részesülhetnek. E közlemény 11. pontjának a) alpontja e tekintetben úgy rendelkezik, hogy a vállalkozás teljes mértékben, folyamatosan és gyorsan együttműködik a Bizottság közigazgatási eljárása során, és a Bizottság rendelkezésére bocsátja a birtokába került vagy számára elérhető összes bizonyítékot a feltehető jogsértéssel kapcsolatban.

A jogvita előzményei

6 A fellebbezők, az FSL Holdings és a Firma Léon Van Parys, két belga jog szerinti részvénytársaság, és a Pacific Fruit Company Italy, az olasz jog szerinti részvénytársaság Bonita márkájú banánt importálnak, forgalmaznak és értékesítenek Európában.

7 2005. április 8-án a Chiquita Brands International Inc. (a továbbiakban: Chiquita) a 2002. évi engedékenységi közlemény alapján bírság alóli mentesség iránti kérelmet nyújtott be a banán, valamint más Európába importált friss gyümölcsök forgalmazása és értékesítése vonatkozásában. E kérelmet a COMP/39188 – Banán ügyszámon vették nyilvántartásba (a továbbiakban: észak-európai ügy). 2005. május 3-án e mentességet megkapta.

8 2007. július 26-án a Guardia di Finanzia (vám- és pénzügyőrség, Olaszország) olyan dokumentumokat jutatott el a Bizottsághoz, amelyeknek a Pacific Fruit Company Italy alkalmazottjának otthonában és irodájában végzett nemzeti adóvizsgálat során jutott a birtokába.

9 2007. november 26-án a Bizottság tájékoztatta a Chiquitát arról, hogy alkalmazottai e vállalkozás helyiségeiben 2007. november 28-án helyszíni vizsgálatot fognak végezni. Ezen alkalommal arról tájékoztatták a Chiquitát, hogy a Görögországban, Olaszországban és Portugáliában kialakult gyakorlatokra (a továbbiakban: dél-európai ügy) vonatkozó új vizsgálat lefolytatására kerül majd sor. Emlékeztették arra, hogy feltételes bírságmentességben részesült az Európai Unió egész területét illetően, és hogy következésképpen együttműködési kötelezettség terheli.

10 A Bizottság 2007. november 28. és 30. között helyszíni vizsgálatokat folytatott spanyolországi és az olaszországi banánimportőrök helyiségeiben. A Pacific Fruit Company Italy római (Olaszország) helyiségeiben folytatott helyszíni vizsgálatok során a Bizottság két oldal olyan feljegyzést talált, amelyet a vám- és pénzügyőrség már átadott a részére.

11 Felkérték a Chiquitát, hogy jelölje meg az észak-európai ügyben tett szóbeli nyilatkozatainak azon részeit, amelyek véleménye szerint a dél-európai ügyhöz is kapcsolódnak.

12 2008. október 15-én a Bizottság elfogadta az [EUMSZ 101.] cikk alkalmazására vonatkozó eljárásban (COMP/39188 – „banán” ügy) hozott C(2008) 5955 végleges határozatot, amelyben megállapította, hogy több nagy észak-európai banánimportőr, köztük a Chiquita megsértette az EK 81. cikket, azáltal hogy összehangolt magatartást tanúsított, amely keretében 2000 és 2002 között összeegyeztette több tagállamban a forgalmazott banánra vonatkozó, hetente megállapított referenciaárakat. Az FSL Holdings és a Firma Léon Van Parys nem szerepeltek e határozat címzettjei között.

13 2009. december 10-én a Bizottság többek között a Chiquitának és a fellebbezőknek címzett kifogásközlést fogadott el a dél-európai ügyben. Az iratbetekintést követően e kifogásközlés valamennyi címzettje közölte észrevételeit a Bizottsággal, és részt vett a 2010. június 18-án tartott meghallgatáson.

14 2011. október 12-én a Bizottság elfogadta a vitatott határozatot, amelyben megállapította, hogy a Chiquita és a fellebbezők megsértették az EUMSZ 101. cikket azáltal, hogy a banán görögországi, olaszországi és portugáliai importja, forgalmazása és értékesítése terén fennállt kartellben vettek részt a 2004. július 28. és 2005. április 8. közötti időszakban, amelynek során e vállalkozások összehangolták árstratégiájukat e három tagállamban, és bírságokat szabott ki velük szemben, amelyek meghatározásához az 1/2003 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének a) pontja alapján kiszabott bírságok megállapításáról szóló iránymutatást (HL 2006. L 210., 2. o.; a továbbiakban: 2006. évi iránymutatás) és a 2002. évi engedékenységi közleményt alkalmazta.

15 A Bizottság először is meghatározta a kiszabásra kerülő bírságok alapösszegét.

– a Chiquita esetében 47 922 000 euró; és

– a fellebbezők esetében 11 149 000 euró.

16 A Bizottság ezt követően megállapította, hogy észak-európai ügy mindazon sajátos körülménye, amely alapján a bírság alapösszegét 60%-kal csökkentette annak érdekében, hogy figyelembe vegye a banánágazat különleges szabályozási rendszerét, és azt, hogy az összehangolás ezen első ügyben a referenciaárakra irányult, nem áll fenn a dél-európai ügyben.

17 A Bizottság végül úgy döntött, hogy valamennyi érintett vállalkozás vonatkozásában 20%-kal csökkenti az alapösszeget.

18 E kiigazítást követően a kiszabandó bírságok alapösszege a következőképpen alakult:

– a Chiquita esetében 38 337 600 euró; és

– a fellebbezők esetében 8 919 200 euró.

19 A Chiquita azonban a 2002. évi engedékenységi közlemény alapján bírság alóli mentességet kapott. Mivel további kiigazításokra viszont nem került sor a fellebbezők esetében, velük szemben 8 919 000 euróra kerekített végösszegű bírságot szabtak ki együttesen és egyetemlegesen.

A Törvényszékhez benyújtott kereset és a megtámadott ítélet

20 A Törvényszék Hivatalához 2011. december 22-én benyújtott keresetlevéllel a fellebbezők a vitatott határozat megsemmisítését kérték.

21 A megtámadott ítéletben a Törvényszék csak részben adott helyt e kereseti kérelmeknek.

22 Annak megállapítását követően, hogy a jogsértés 2004. augusztus 12. és 2005. január 19. között megszakadt, a Törvényszék a vitatott határozat 1. cikkét megsemmisítette annyiban, amennyiben az a jogsértés ezen időszakára, és az FSL Holdingsra, a Firma Léon Van Parysra és a Pacific Fruit Company Italyra vonatkozott, és a vitatott határozat 2. cikkében megállapított bírságot 8 919 000 euróról 6 689 000 euróra csökkentette.

A felek kérelmei

23 Fellebbezésükben a fellebbezők azt kérik, hogy a Bíróság:

– elsődlegesen helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, valamint semmisítse meg a vitatott határozatot;

– másodlagosan a megtámadott ítéletet annyiban helyezze hatályon kívül, amennyiben a Törvényszék nem folytatta le a velük szemben kiszabott bírság teljes körű bírósági felülvizsgálatát, és jelentősen csökkentse a bírság összegét;

– harmadlagosan a megtámadott ítéletet annyiban helyezze hatályon kívül, amennyiben a Törvényszék nem támasztotta alá, hogy a jogsértés célja vagy hatása a verseny korlátozása volt, és az ügyet utalja vissza a Törvényszék elé, kivéve ha a Bíróság úgy ítéli meg, hogy a vitatott határozat megsemmisítéséhez elegendő információval rendelkezik, és

– bármely esetben a Bizottságot kötelezze a fellebbezők részéről a Bíróság és a Törvényszék előtti eljárásban felmerült költségek viselésére.

24 A Bizottság azt kéri a Bíróságtól, hogy utasítsa el a keresetet, és a fellebbezőket kötelezze a költségek viselésére.

A fellebbezésről

25 Fellebbezésük alátámasztása érdekében a fellebbezők négy jogalapra hivatkoznak.

Az első jogalapról

A felek érvelése

26 Az első jogalap a lényeges eljárási szabályok és a védelemhez való jog megsértésén alapul, mivel a Törvényszék nem állapította meg a vám- és pénzügyőrség által a Bizottság részére átadott bizonyítékok felhasználásának jogellenességét.

27 A fellebbezők e tekintetben kifejtik, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot azáltal, hogy a megtámadott ítélet 80. pontjában csupán arra emlékeztetett, hogy az említett bizonyítékok Bizottság részére történő átadásának jogszerűsége kizárólag az olasz jogrendszer hatálya alá tartozik, miközben ezen átadás során az uniós jogot is tiszteletben kell tartani.

28 Hangsúlyozza, hogy a Bizottságnak különösen el kell kerülnie azt, hogy a védelemhez való jog jóvátehetetlen módon sérüljön ezen átadás által, ami feltételezi, hogy a Bizottság megvizsgálja, hogy az átadott dokumentumokat kizárólag olyan tárgyban használják-e fel, amellyel kapcsolatban azt a nemzeti hatóság gyűjtötte, ahogyan azt a 1/2003 rendelet 12. cikkének (2) bekezdése a versenyhatóságok közötti információcsere során előírja.

29 A fellebbezők továbbá azt állítják, hogy a Bizottság megsértette a védelemhez való jogot azáltal, hogy a szóban forgó dokumentumoknak a nemzeti hatóság által a részére történő átadásáról csak az azt követő közel két év elteltével tájékoztatta őket.

30 A fellebbezők azt állítják, hogy a Törvényszék elferdítette a bizonyítékokat, amikor a megtámadott ítélet 67. és 68. pontjában úgy ítélte meg, hogy az a kérdés, hogy az olasz hatóságok jogellenesen adták-e át a feljegyzés két oldalát, nem befolyásolja azok jogszerű felhasználását, mivel e dokumentumokat a Bizottság is megtalálta a 2007 júliusában végzett helyszíni vizsgálata során. A fellebbezők ugyanis azzal érvelnek, hogy a megtámadott ítélet 68. pontjában kifejtettekkel ellentétben vitatták a Bizottság által végzett helyszíni vizsgálatok jogszerűségét. Továbbá a 2015. június 18-i Deutsche Bahn és társai kontra Bizottság ítéletre (C-583/13 P, EU:C:2015:404) hivatkoznak annak alátámasztása érdekében, hogy figyelembe véve azon dokumentumok jogellenes átadását, amelyek alapján a Bizottság helyszíni vizsgálatot végzett, az ennek során talált dokumentumokat nem lehetett volna jogszerűen felhasználni bizonyítékként.

31 A Bizottság szerint az első jogalapot – mint megalapozatlant – el kell utasítani.

A Bíróság álláspontja

32 Az első jogalap alátámasztására kifejtett érvelés első szempontját illetően a Törvényszék a megtámadott ítélet 45. és 80. pontjában helyesen emlékeztetett arra, hogy egyrészt a nemzeti jog alapján eldöntendő kérdés az, hogy jogszerű-e az, ha az ügyész vagy a versenyhatóságok a nemzeti büntetőjog

alkalmazásával megszerzett információkat adnak át a Bizottságnak, és másrészt arra, hogy az uniós bíróságnak nincs hatásköre megvizsgálni a nemzeti hatóság által elfogadott jogi aktusnak a nemzeti jogra tekintettel való jogszerűségét (2007. január 25-i Dalmine kontra Bizottság ítélet, C-407/04 P, EU:C:2007:53, 62. pont).

33 Tekintet nélkül arra a kérdésre, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 80. pontjában – annak érdekében, hogy a kérdéses dokumentumok Bizottság általi elfogadhatóságát megállapítsa – szorítkozhatott-e annak megállapítására, hogy nemzeti bíróság nem mondta ki azok átadásának jogellenességét, hangsúlyozni kell, hogy a Törvényszék ezen ítélet 82–89. pontjában nemcsak hogy megvizsgálta azokat a feltételeket, amelyek mellett ezen átadás történt, hanem az említett ítélet 71–79. pontjában megalapozottan el is utasította azon érvelést – mint megalapozatlant –, amely szerint – tekintettel az 1/2003 rendelet 12. cikke szerinti, versenyhatóságok közötti információcserére – a vám- és pénzügyőrség által a Bizottság részére átadott dokumentumokat ez utóbbi csak olyan tárgyban használhatja fel bizonyítékként, amellyel kapcsolatban azokat e nemzeti hatóság gyűjtötte.

34 Amint a főtanácsnok az indítványának 45. pontjában megállapította, az 1/2003 rendelet 12. cikke a hatóságoknak az európai versenyhálózaton belüli együttműködésének megkönnyítésére és előmozdítására irányuló különös célt követ az információcsere elősegítésével. Ebből a célból az (1) bekezdésében kimondja, hogy az EUMSZ 101. és EUMSZ 102. cikk alkalmazásában a Bizottság és a tagállamok versenyhatóságai jogosultak egymásnak bármely ténybeli vagy jogi tájékoztatást megadni, és azokat bizonyítékként felhasználni, ideértve a bizalmas jellegű információt is, pontosan meghatározva a (2) bekezdésében azokat a feltételeket, amelyek mellett ezen információk felhasználhatók.

35 Ezért e rendelkezésekből nem lehet arra következtetni, hogy azokban egy olyan általánosabb szabály jut kifejeződésre, amely a tagállami versenyhatóságoktól eltérő nemzeti hatóságok által átadott információk felhasználását megtiltaná a Bizottság számára csak azért, mert ezen információkat más célból szerezték be.

36 Hangsúlyozni kell továbbá, hogy – amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 79. pontjában kiemelte – egy ilyen szabály túlzottan megnehezítené a Bizottságnak az uniós versenyjog megfelelő alkalmazásának felügyeletében betöltött szerepét.

37 A Törvényszék következésképpen helyesen válaszolt a fellebbezőknek a vám- és pénzügyőrség által átadott dokumentumok felhasználásának jogszerűségére vonatkozó kifogásaira.

38 A fellebbezők azon érvét illetően, miszerint e dokumentumoknak attól a céltól eltérő felhasználása, amelyre eredetileg gyűjtötték azokat, jóvátehetetlen módon sértheti a védelemhez való jogot, emlékeztetni kell, hogy az uniós jogban érvényesülő elv a bizonyítékok szabad értékelésének elve, és az egyetlen olyan releváns tényező, amelyet meg kell vizsgálni, az előterjesztett bizonyítékok hitelessége (lásd: 2007. január 25-i Dalmine és társai ítélet, C-407/04 P, EU:C:2007:53, 63. pont).

39 A fellebbezők ezt követően azt kifogásolják, hogy a Törvényszék nem állapította meg a védelemhez való jog Bizottság általi megsértését, arra hivatkozva, hogy ez utóbbi közel két évet várt, mielőtt tájékoztatta őket arról, hogy e dokumentumok birtokában van.

40 E tekintetben emlékeztetni kell, hogy a védelemhez való jog tiszteletben tartása megköveteli, hogy a közigazgatási eljárás során az érintett vállalkozásnak lehetősége legyen megfelelően kifejteni álláspontját az állított tényállás és körülmények valószerűségéről és relevanciájáról, valamint a Bizottság által a jogsértés fennállására vonatkozó állításának alátámasztására felhasznált dokumentumokról (lásd különösen: 2007. január 25-i Dalmine kontra Bizottság ítélet, C-407/04 P, EU:C:2007:53, 44. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

41 Az EUMSZ 101. cikk alkalmazására vonatkozó eljárás során ezért különbséget kell tenni két szakasz, a kifogásközlést megelőző, valamint az azt követő szakasz között (lásd különösen: 2009. szeptember 3-i Prym és Prym Consumer kontra Bizottság ítélet, C-534/07 P, EU:C:2009:505, 27. pont).

42 A Bíróság ezért úgy vélekedett, hogy a Bizottság nem köteles a kifogásközlés megküldését megelőzően az érintett vállalkozást a bizonyítékok rendelkezésre állásáról tájékoztatni, mivel a védelemhez való jogot egyrészt éppen a kifogásközlés megküldése, másrészt az iratbetekintés biztosítja, amely e kifogásközlés címzettjének lehetővé teszi, hogy megismerhesse a Bizottság aktájában szereplő bizonyítékokat, és az érintett vállalkozás az említett kifogásközlés megküldése után élhet teljes mértékben a védelemhez való jogával (lásd különösen: 2007. január 25-i Dalmine kontra Bizottság ítélet, C-407/04 P, EU:C:2007:53, 58. és 59. pont).

43 A Bíróság ugyanakkor azt is kimondta, hogy a Bizottság feladata annak biztosítása, hogy a védelemhez való jogot ne sértsék meg a kifogásközlést megelőző vizsgálati szakaszban (lásd különösen: 2004. január 7-i Aalborg Portland és társai kontra Bizottság ítélet, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P és C-219/00 P, EU:C:2004:6, 63. pont).

44 Azon érv elutasítása érdekében, hogy a Bizottságnak jóval a kifogásközlés megküldése előtt birtokában voltak bizonyos dokumentumok, a Törvényszék a megtámadott ítélet 98. pontjában megjegyezte, hogy a Bizottság kifejezetten megemlítette, hogy e kifogásközlésben az olasz hatóságok által átadott dokumentumokra támaszkodott, és hogy a Bizottság e dokumentumokat az említett kifogásközlés megküldése előtt pár hónappal megküldte a fellebbezők részére.

45 Ezenkívül a Törvényszék a megtámadott ítélet 99. pontjában úgy vélte, hogy a fellebbezők nem fejtették ki azokat az indokokat, amelyek alapján az a tény, hogy a vizsgálati szakasz során nem szereztek tudomást az említett dokumentumokról, bármilyen hatással lett volna későbbi védekezési lehetőségeikre a kifogásközlés megküldését követő szakaszban (lásd analógia útján: 2007. január 25-i Dalmine kontra Bizottság ítélet, C-407/04 P, EU:C:2007:53, 61. pont).

46 Ezáltal a Törvényszék megalapozottan utasította el a fellebbezők érvelésének e részét.

47 Végül a bizonyítékoknak a Törvényszék általi állítólagos elferdítését illetően emlékeztetni kell arra, hogy elferdítés akkor valósul meg, ha a meglévő bizonyítékok értékelése új bizonyítékok felhasználása nélkül is nyilvánvalóan tévesnek tűnik (lásd különösen: 2010. június 17-i Lafarge kontra Bizottság ítélet, C-413/08 P, EU:C:2010:346, 17. pont).

48 Amint arra a főtanácsnok az indítványának 65. pontjában rámutatott, a fellebbezőnek ezenkívül pontosan meg kell jelölnie azokat a bizonyítékokat, amelyeket elferdítettek, és be kell mutatnia azokat az értékelési hibákat, amelyeket elkövettek (lásd különösen: 2010. június 17-i Lafarge kontra Bizottság ítélet, C-413/08 P, EU:C:2010:346, 16. pont).

49 A fellebbezők azonban nem a kérdéses dokumentumoknak a Törvényszék általi elemzését vitatják, hanem azok elfogadhatóságát, amennyiben azoknak a vám- és pénzügyőrség általi átadása jogszerűtlennek minősül, amelyet mindazonáltal nem bizonyítottak.

50 A fentiek összességére figyelemmel az első jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

A második jogalapról

A felek érvelése

51 A fellebbezők második jogalapjukban azt állítják, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, mivel nem állapította meg azt, hogy a Bizottság a 2002. évi engedékenységi közleményét megsértette azáltal, hogy a Chiquitának mentességet nyújtott, és mivel következésképpen nem úgy ítélte meg, hogy az e mentességet eredményező eljárás során az e vállalkozás által a Bizottság részére átadott információkat el kellett volna távolítani az ügy iratai közül.

52 A fellebbezők a dél-európai ügyet illetően azt állítják, hogy e vállalkozás nem tanúsított e közlemény 11. pontjának a) alpontja szerinti teljes mértékű, folyamatos és gyors együttműködést az eljárás egésze során.

53 Továbbá a Bizottság által kapott bizonyos információk bizalmas jellegűek, és így azokat nem lehetett volna bizonyítékként felhasználni, mivel a fellebbezők azokba nem tekinthettek be.

54 A fellebbezők hangsúlyozzák, hogy a második jogalapjuk a Bizottság saját szabályainak a Bizottság által történő tiszteletben tartásával kapcsolatos jogkérdésre vonatkozik, és hogy különös tekintettel a keresetlevelük 42. pontjára és a válaszuk 21. pontjára, nem új jogalapról van szó.

55 A Bizottság azt állítja, hogy ez a jogalap elfogadhatatlan, mivel olyan tények értékelésére vonatkozik, amelyeknek az elferdítésére a fellebbezésben nem hivatkoztak, továbbá újnak minősül, és mindenesetben hatástalannak tűnik, hiszen még ha a Chiquitának nem is szabadott volna mentességet nyújtani, az általa szolgáltatott információkat akkor sem lehetne eltávolítani az ügy irataiból.

56 A Bizottság másodlagosan előadja, hogy a Chiquita mentesség iránti kérelme nem csak az észak-európai ügyre korlátozódott, hanem az Európai Gazdasági Térségben felmerült tényekre is kiterjedt. Úgy véli, hogy ez a vállalkozás időben szolgált a dél-európai ügyben való jogellenes magatartásra is vonatkozó bizonyítékokkal.

57 A Bizottság hozzáteszi, hogy az az érv, miszerint a Bizottság egy kartell fennállásának bizonyítása érdekében nem hivatkozhat bizalmas jellegű információkra, nem csak hogy elfogadhatatlan, hiszen nem kapcsolódik a második jogalaphoz, hanem mindenképpen megalapozatlan is, mivel a fellebbezők az eljárás során betekinthettek a szóban forgó információkba a Bizottság helyiségeiben.

A Bíróság álláspontja

58 Függetlenül attól a kérdéstől, hogy a második jogalapot újnak kell-e tekinteni, vagy hogy a 2002. évi engedékenységi közlemény 11. pontja a) alpontjának be nem tartása hatással lehet-e az ennek keretében a Chiquita által szolgált információk Bizottság általi felhasználásának jogszerűségére, az a kérdés, hogy valamely vállalkozás ezen pont értelmében teljes mértékben, folyamatosan és gyorsan együttműködött-e, mindenesetre olyan ténykérdésnek minősül, amelynek a Törvényszék általi értékelése nem tartozik a Bíróság által a fellebbezési eljárás keretében gyakorolt felülvizsgálat körébe, hacsak a Törvényszék megállapításai nem tartalmaznak az ügy irataiból nyilvánvalóan kitűnő ténybeli tévedéseket vagy elferdítést, amelyet a jelen esetben nem állítottak.

59 A fellebbezők azon érvét illetően, amely szerint a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, mivel nem állapította meg, hogy az ennek keretében a Chiquita által tett bizonyos nyilatkozatokat azok bizalmas jellege miatt a Bizottság nem használhatta volna fel, valójában egy új, ráadásul nem megfelelően alátámasztott jogalapról van szó.

60 Következésképpen a második jogalapot – mint elfogadhatatlant – el kell utasítani.

A harmadik jogalapról

A felek érvelése

61 A fellebbezők a másodlagosan felhozott harmadik jogalapjukban azt állítják, hogy a Törvényszék megsértette az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én aláírt európai egyezmény 6. cikkében, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartájának 47. cikkében biztosított hatékony bírói jogvédelem elvét azáltal, hogy a bírság tekintetében csak korlátozott bírósági felülvizsgálatot végzett, és nem gyakorolta az 1/2003 rendelet 31. cikkében előírt korlátlan felülvizsgálati jogkörét. Következésképpen a Törvényszék továbbá tévesen számolta ki a bírságot.

62 A fellebbezők hozzáteszik, hogy a Bíróság feladata, hogy korlátlan felülvizsgálati jogköre keretében a bírság összegének meghatározása során saját maga értékelje az adott ügy körülményeit és a szóban forgó jogsértés típusát, valamint a 2012. december 6-i Bizottság kontra Verhuizingen Coppens ítélet (C-441/11 P, EU:C:2012:778) 80. pontjára hivatkoznak.

63 Azzal érvelnek, hogy az uniós bíróság feladata, hogy a hivatkozott jogalapok alátámasztása érdekében a felperes által előterjesztett elemek alapján elvégezze a jogszerűség vizsgálatát, és hangsúlyozzák, hogy a bíróság e vizsgálat során nem hivatkozhat a Bizottság e téren rendelkezésére álló mérlegelési mozgástérre. E tekintetben a fellebbezők különösen a 2011. december 8-i KME Germany és társai kontra Bizottság ítéletre (C-389/10 P, EU:C:2011:816, 129. pont) hivatkoznak.

64 A jogsértés súlyának értékelését illetően azonban a Törvényszék a megtámadott ítélet 525. pontjában csupán a 2006. évi iránymutatást idézte annak megállapítása érdekében, hogy a Bizottság az eladások arányának értékelésekor jogosan alkalmazta az ilyen jellegű jogsértések esetén figyelembe vett 15%-os mértéket.

65 Hasonlóképpen utasította el ezt követően a fellebbezők azzal kapcsolatos érvelését, hogy a korlátozott összesített piaci részesedést és a jogsértés korlátozott földrajzi kiterjedését figyelembe kell venni.

66 Azt állítják továbbá, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott ítélet 532. pontjában azt állította, hogy nem szükséges, hogy a Bizottság további tényeket vagy körülményeket vegyen figyelembe, miközben olyan objektív tényezőket kellett volna értékelnie, mint a versenyellenes magatartások tartalma és időtartama, számuk és intenzitásuk, az érintett piac terjedelme és a gazdasági közrend, a felelős vállalkozások viszonylagos jelentősége és piaci részesedése, valamint esetleges visszaesése, annak ellenére, hogy a fellebbezők azokra a 2004. január 7-i Aalborg Portland és társai kontra Bizottság ítéletnek (C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P és C-219/00 P, EU:C:2004:6, 91. pont) megfelelően kifejezetten hivatkoztak.

67 A fellebbezők az enyhítő körülményeknek a megtámadott ítélet 544–554. pontjában a Törvényszék által elvégzett értékelését illetően hasonló kifogásokra hivatkoznak.

68 Azt állítják továbbá, hogy bár a Törvényszék helyesen vizsgálta meg a bírság mértékét, a Bizottság által az észak-európai ügyben alkalmazott 60%-os csökkentéssel azonos csökkentés alkalmazásáról kellett volna döntenie, mivel a Bizottság által az ez ügyben figyelembe vett két tényező, vagyis a sajátos szabályozási rendszer és a cél általi jogsértés a jelen esetben is fennáll.

69 A Bizottság által felhozott elfogadhatatlansági kifogásra válaszul a fellebbezők pontosítják, hogy a Törvényszéket a korlátlan felülvizsgálati jogkörének gyakorlására kérték.

70 A Bizottság azt állítja, hogy a fellebbezők nem kérték a Törvényszéket a korlátlan felülvizsgálati jogkörének gyakorlására, ezért a harmadik jogalapot – mint elfogadhatatlant – el kell utasítani, és hogy a Törvényszék mindazonáltal a bírói jogvédelem elve által támasztott követelményeknek megfelelően megvizsgálta az ügy sajátos körülményeit.

71 Az a kérdés, hogy a Törvényszéknek ugyanúgy legalább 60%-kal kellett volna-e csökkentenie a bírságot, mint ahogyan arról a Bizottság az észak-európai ügyben döntött, azzal az indokkal, hogy szintén cél általi jogsértésről van szó, ezenkívül ténykérdésen alapul.

A Bíróság álláspontja

72 Előzetesen meg kell állapítani, hogy – amint az különösen a fellebbezők keresetlevelének 142. pontjából következik – a fellebbezők a Törvényszéktől a korlátlan felülvizsgálati jogkörének gyakorlását kérték a velük szemben kiszabott bírság eltörlésével vagy csökkentésével, és hogy ennélfogva a harmadik jogalap nem minősül újnak.

73 A Bizottság által a versenyjog megsértése esetén kiszabott bírságok bírósági felülvizsgálatát illetően emlékeztetni kell arra, hogy az uniós bíróság feladata az, hogy a felperes által felhozott jogalapok alátámasztására hivatkozott elemek alapján a jogszerűség vizsgálatát elvégezze. E vizsgálat során a bíróság sem az iránymutatásban említett kritériumok alkalmazásakor figyelembe vett tényezők megválasztását, sem pedig e tényezők értékelését illetően nem hivatkozhat a Bizottság rendelkezésére álló mérlegelési mozgástérre annak érdekében, hogy lemondjon a mind jogi, mind pedig ténybeli szempontból alapos felülvizsgálat elvégzéséről (lásd különösen: 2011. december 8-i Chalkor kontra Bizottság ítélet C-386/10 P, EU:C:2011:815, 62. pont).

74 A jogszerűség vizsgálatát kiegészíti az EUMSZ 261. cikknek megfelelően az 1/2003 rendelet 31. cikke alapján az uniós bíróságnak biztosított korlátlan felülvizsgálati jogkör. E jogkör feljogosítja a bíróságot arra, hogy a szankció jogszerűségének egyszerű felülvizsgálatán túl a Bizottság értékelését a sajátjával helyettesítse, és következésképpen a kiszabott bírságot vagy kényszerítő bírságot törölje, csökkentse vagy növelje (lásd különösen: 2011. december 8-i Chalkor kontra Bizottság ítélet, C-386/10 P, EU:C:2011:815, 63. pont).

75 A hatékony bírói jogvédelem elvével kapcsolatos követelmények teljesítése érdekében, valamint tekintettel arra, hogy az 1/2003 rendelet 23. cikkének (3) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a bírság összegét a jogsértés súlya és időtartama alapján kell meghatározni, a Törvényszék az EUMSZ 261. cikkben és az EUMSZ 263. cikkben foglalt hatásköreinek gyakorlása során köteles megvizsgálni minden, annak bizonyítására irányuló jogi, illetve ténybeli kifogást, hogy a bírság összege nem felel meg a jogsértés súlyának és időtartamának (lásd különösen: 2016. június 9-i Repsol Lubricantes y Especialidades és társai kontra Bizottság ítélet, C-617/13 P, EU:C:2016:416, 86. pont).

76 A fellebbezés keretében a Bíróság feladata az, hogy megvizsgálja, a Törvényszék tévesen alkalmazta-e a jogot, amikor a hozzá benyújtott keresetet elbírálta (lásd különösen: 2011. december 8-i Chalkor kontra Bizottság ítélet, C-386/10 P, EU:C:2011:815, 46. pont).

77 Mindazonáltal a Bíróságnak, amennyiben fellebbezés keretén belül jogi kérdésekről határoz, nem feladata, hogy méltányossági okokból a sajátjával helyettesítse a Törvényszék értékelését, amely korlátlan felülvizsgálati jogkörében dönt a vállalkozásokra az uniós jog általuk történő megsértése miatt kiszabott bírságok összegéről (lásd különösen: 2016. szeptember 7-i Pilkington Groupe és társai kontra Bizottság ítélet, C-101/15 P, EU:C:2016:631, 72. pont).

78 A bírság összegének nem megfelelő jellege folytán csak akkor lehetne megállapítani, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, ha a Bíróság úgy ítélné meg, hogy a szankció mértéke nem csupán nem megfelelő, hanem oly mértékben eltúlzott, hogy az már aránytalan (lásd különösen: 2016. szeptember 7-i Pilkington Groupe és társai kontra Bizottság ítélet, C-101/15 P, EU:C:2016:631, 73. pont).

79 A jelen esetben, amint azt a főtanácsnok az indítványának 85. pontjában megjegyezte, nem róható fel a Törvényszéknek, hogy ennek keretében a 2006. évi iránymutatásra hivatkozott, mivel az elsőfokú eljárás felperesei által felhozott jogalap – amint az a megtámadott ítélet 501. pontjából kitűnik – az 1/2003 rendelet 23. cikke (3) bekezdésének és a 2006. évi iránymutatásnak az amiatti megsértésén alapult, hogy tévesen értékelték többek között a jogsértés súlyát, valamint az enyhítő körülményeket.

80 Arra is emlékeztetni kell, hogy a korlátlan felülvizsgálati jogkör gyakorlása nem egyezik meg a hivatalból való felülvizsgálattal, és hogy a közrenden alapuló jogalapok kivételével, amelyeket a bíróságnak hivatalból kell megvizsgálnia, a felperesnek kell felhoznia a megtámadott határozattal szembeni jogalapokat, és neki kell bizonyítékokat előterjesztenie (lásd különösen: 2011. december 8-i Chalkor kontra Bizottság ítélet, C-386/10 P, EU:C:2011:815, 64. pont).

81 A jogsértés súlyát illetően a Törvényszék a megtámadott ítélet 525. pontjában helyesen ítélte meg, hogy a Bizottság az olyan legsúlyosabb korlátozások esetén, mint amelyről a jelen esetben szó van, jogosan állapította meg az eladások értékének legalább 15%-os mértékét, amely az ilyen típusú jogsértések tekintetében a 2006. évi iránymutatás 23. pontja értelmében vett „legmagasabb szint” minimumát jelenti (lásd e tekintetben: 2013. július 11-i Gosselin Group kontra Bizottság ítélet, C-429/11 P, nem tették közzé, EU:C:2013:463, 124. pont).

82 A Törvényszék a megtámadott ítélet 528–533. pontjában továbbá értékelte és jogilag megkövetelt módon válaszolt a fellebbezők arra alapított érvére, hogy a Bizottságnak az eladások értéke arányának meghatározása érdekében figyelembe kellett volna vennie a korlátozott összesített piaci részesedést és a jogsértés földrajzi kiterjedését. A Törvényszék különösen helyesen állapította meg az említett ítélet 530. pontjában, hogy a legsúlyosabb korlátozások esetén e mértéknek meg kell haladnia legalább a 15%-ot.

83 Noha a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 532. pontjában foglalt azon álláspontja, amely szerint akkor, amikor a Bizottság megelégszik a legsúlyosabb korlátozásokra előírt, az eladások értékének legalább 15%-os mértékével megegyező vagy majdnem megegyező mérték alkalmazásával, nem szükséges további elemeket figyelembe venni, alapvetően téves, ugyanakkor nem tükrözi a Törvényszék által ezen ítéletben elvégzett elemzés valóságát, mivel a Törvényszék különösen a megtámadott ítélet 533. pontjában megvizsgálta a fellebbezők által a keresetlevelükben a jogsértés súlyának elemzését illetően felhozott körülmények relevanciáját (lásd analógia útján: 2013. július 11-i Gosselin Group kontra Bizottság ítélet, C-429/11 P, nem tették közzé, EU:C:2013:463, 129. pont). Fontos azt is kiemelni, hogy mivel a Törvényszék a megtámadott ítéletben helyesen állapította meg azt, hogy a szóban forgó jogsértés a legsúlyosabb jogsértések kategóriájába tartozik, a vállalkozások egyéni magatartását valóban figyelembe vette.

84 Ezenkívül meg kell jegyezni, hogy a megtámadott ítélet 531. pontjában foglaltakkal ellentétben nem tűnik ki a vitatott határozat (329) preambulumbekezdéséből, hogy az eladások értékének 15%-os mértékét a Bizottság kizárólag a jogsértés jellege alapján állapította volna meg, mivel az említett preambulumbekezdés az ügy más körülményeire is utal.

85 Végül, ami az enyhítő körülmények értékelését illeti, a Törvényszék a megtámadott ítélet 549. pontjában nemcsak a Bizottság mérlegelési mozgásterének fennállására emlékeztetett, hanem ezen ítélet 551. pontjában úgy ítélte meg, hogy az észak-európai ügyben a csökkentésben való részesülést

igazoló két tényező közül az egyik, mégpedig a referenciaárakra vonatkozó összehangolás valóban hiányzik a jelen ügyben, ami igazolja az ez utóbbiban alkalmazott csökkentés eltérő százalékos mértékét.

86 A fellebbezők azon érve, hogy a Törvényszéknek ugyanakkor figyelembe kellett volna vennie azt a tényt, hogy a jelen ügyben, az észak-európai ügyhöz hasonlóan cél általi jogsértésről van szó, azonkívül, hogy ezen érv a tények értékelését vitatja, semmi esetre sem hatásos, ugyanis egy ilyen tény nem minősülhet enyhítő körülménynek.

87 A Törvényszék a megtámadott ítélet 552. és 553. pontjában továbbá helyesen emlékeztetett azon okokra, amelyek alapján a Bizottságot nem köti a korábbi határozathozatali gyakorlata, így annak puszta ténye, hogy a Bizottság a múltban bizonyos mértékű csökkentést állapított meg egy adott magatartás esetében, nem jelenti azt, hogy valamely későbbi közigazgatási eljárás során valamely hasonló magatartás értékelésekor ugyanilyen arányú csökkentést köteles nyújtani.

88 Következésképpen a fentiekből következik, hogy a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot a bírósági felülvizsgálatának gyakorlása során.

89 Következésképpen a harmadik jogalapot – mint megalapozatlant – el kell utasítani.

A negyedik jogalapról

A felek érvelése

90 A negyedik jogalapjukkal a fellebbezők arra hivatkoznak, hogy a Törvényszék megsértette a versenyellenes célú megállapodás fogalmát, mivel nem vette figyelembe azt a gazdasági és jogi hátteret, amelyben a vizsgált megállapodás illeszkedik, és a védelemhez való jog ebből következő megsértését.

91 Így a Törvényszékkel szemben azt kifogásolják, hogy a megtámadott ítélet 466. pontjában úgy ítélte meg, hogy a Bizottság megalapozottan vonta le azt a következtetést, hogy a felek magatartásának célja a verseny akadályozása, korlátozása vagy torzítása volt a belső piacon.

92 Azt állítják, hogy annak a gazdasági és jogi háttérnek az elemzése, amelybe a szóban forgó megállapodás illeszkedik, szükséges annak megállapításához, hogy valamely jogsértés versenykorlátozó célúnak minősül-e (2013. március 14-i Allianz Hungária Biztosító és társai ítélet, C-32/11, EU:C:2013:160, 36. és 48. pont; 2015. november 26-i Maxima Latvija ítélet, C-345/14, EU:C:2015:784, 16. pont).

93 Hozzáteszik, hogy a cél általi versenykorlátozás fogalmát megszorítóan kell értelmezni, illetve a Törvényszéknek indokolnia kell, miért mutat ez a korlátozás a verseny szempontjából elegendő károssági fokot, és hogy csak akkor hivatkozhat egy korábbi ítélkezési gyakorlatban cél általi jogsértésnek minősített hasonló magatartásokra, ha azok a vizsgált magatartással kellően azonosak (2014. szeptember 11-i CB kontra Bizottság ítélet, C-67/13 P, EU:C:2014:2204).

94 Ebből arra következtetnek, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 468. pontjában nem szorítkozhatott volna annak megállapítására, hogy a szóban forgó magatartás az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdése a) pontjának hatálya alá tartozik, amely kizárólag az árrögzítésre hivatkozik, az ármozgásokra vonatkozó jövőbeni szándékokról szóló egyszerű nyilatkozatokra nem.

95 Úgy vélik, hogy bár a Törvényszék figyelembe vette a termékek jellegét, valamint a piac működésének és szerkezetének feltételeit, a szóban forgó megállapodás versenyellenes céljának hiányát kellett volna megállapítania.

96 E tekintetben különösen arra a tényre hivatkoznak, hogy a jogsértés elkövetésének időpontjában az európai banánpiac közös piacszervezés hatálya alatt állt, amely a mennyiségeket és az árakat illetően olyan rugalmatlanságot és nagy fokú átláthatóságot eredményezett, amely a versenytársakat végül arra ösztönözte, hogy egymással üzleti kapcsolatot teremtsenek. Hozzáteszik, hogy a szóban forgó információcserére eseti jelleggel került sor, és hogy semmilyen nyilvánvaló kapcsolat nem állt fenn e kapcsolatfelvételek időpontja és a mindenkori árrögzítések időpontja között. Azt állítják továbbá, hogy a jogsértésben kizárólag a piacon tevékenykedő két versenytárs vett részt, és hogy a Pacific Fruit Company Italy csak átvette az árakat, így az ügyfelei számára nem írhatott elő árakat, illetve hogy a jogsértés az európai banánpiacnak csak egy korlátozott részére terjedt ki.

97 Úgy vélik, hogy a megtámadott ítéletben az ügy hátterére vonatkozó elszórt utalásokból – a szóban forgó magatartások cél általi jogsértésnek való minősítésén kívül – nem lehet azt megállapítani, hogy e hátteret a cél általi jogsértésnek való minősítés szempontjából valóban figyelembe vették.

98 A védelemhez való jog megsértésével kapcsolatban kifejtik továbbá, hogy a versenyellenes cél fennállásának téves megállapítása megfosztotta őket a magatartásuk hatásairól szóló részletes és kontradiktórius vitától.

99 A Bizottság azt állítja, hogy a negyedik jogalap annak új volta miatt elfogadhatatlan, és azért is, mert a szóban forgó jogsértés gazdasági és jogi hátterére vonatkozó érvek kétségbe vonják a tények értékelését.

100 A Törvényszék mindenesetre jogilag megkövetelt módon vette figyelembe a szóban forgó megállapodás gazdasági és jogi hátterét, és nem alkalmazta tévesen a jogot.

A Bíróság álláspontja

101 Ami a Bizottság által a negyedik jogalap új jellege miatt emelt elfogadhatatlansági kifogást illeti, meg kell állapítani, hogy a Törvényszék elé terjesztett keresetlevél 135. pontjából kiderül, hogy a fellebbezők „többek között az ügy tényállására és körülményeire tekintettel” vitatták a cél általi jogsértésnek való minősítést, azonban e tekintetben kizárólag azt állították, hogy a szóban forgó megállapodás csak az általános piaci trendekre vonatkozó homályos és szórványos információk cseréjére vonatkozott.

102 Anélkül azonban, hogy döntést kellene hozni a negyedik jogalap elfogadhatóságáról, meg kell állapítani, hogy az semmiképpen nem megalapozott.

103 Emlékeztetni kell arra, hogy a „cél általi” versenykorlátozás fogalmát megszorítóan kell értelmezni, és csakis bizonyos típusú, vállalkozások közötti egyeztetésekre alkalmazható, amelyek a verseny tekintetében elegendő károssági fokot mutatnak ahhoz, hogy úgy lehessen tekinteni, hogy hatásaikat nem szükséges megvizsgálni. Ugyanis a vállalkozások közötti egyeztetés bizonyos formái jellegüknél fogva úgy tekinthetők, hogy károsak a rendes verseny megfelelő működésére (lásd különösen: 2015. november 26-i Maxima Latvija ítélet, C-345/14, EU:C:2015:784, 17. pont; 2016. január 20-i Toshiba Corporation kontra Bizottság ítélet, C-373/14 P, EU:C:2016:26, 26. pont).

104 Az annak meghatározásakor lényeges jogi kritérium, hogy valamely megállapodás tartalmaz-e „cél általi” versenykorlátozást, annak megállapításában áll, hogy az ilyen megállapodás önmagában elegendő károssági fokot mutat a verseny tekintetében ahhoz, hogy úgy legyen tekinthető, hogy a hatásainak vizsgálatára nincs szükség (lásd különösen: 2016. november 26-i Maxima Latvija ítélet, C-345/14, EU:C:2015:784, 20. pont).

105 Ennek során figyelembe kell venni a szóban forgó megállapodás rendelkezéseinek tartalmát, az általa elérni kívánt célokat, valamint azon gazdasági és jogi összefüggéseket, amelyekbe ez a megállapodás illeszkedik (lásd különösen: 2016. január 20-i Toshiba Corporation kontra Bizottság ítélet, C-373/14 P, EU:C:2016:26, 27. pont).

106 A jelen esetben meg kell jegyezni, hogy – amint az a megtámadott ítéletből, különösen annak 246., 524. és 550. pontjából kiderül – a Bizottság megállapította, hogy a fellebbezők olyan kartellben vettek részt, amelynek célja az árak rögzítése volt, és hogy a tényállás és a bizonyítékok ezen értékelését a Törvényszék a megtámadott ítéletben nem vonta kétségbe.

107 Olyan megállapodások esetén, amelyek a verseny különösen súlyos megsértését jelentik, a magatartás gazdasági és jogi összefüggéseinek elemzése ekképpen arra korlátozódhat, ami feltétlenül szükségesnek bizonyul a cél általi versenykorlátozás fennállásának megállapításához (lásd a piac felosztásáról szóló megállapodások analógiájára: 2016. január 20-i Toshiba Corporation kontra Bizottság ítélet, C-373/14 P, EU:C:2016:26, 29. pont).

108 Márpedig a Törvényszék a megtámadott ítélet 466. pontjában helyesen válaszolt a fellebbezők által a keresetlevelükben e tekintetben felhozott érvre, különösen a harmadik jogalappal összefüggésben vizsgált tények vizsgálatára visszautalva.

109 Ezen túlmenően mindenesetre – amint arra a főtanácsnok az indítványának 104. pontjában rámutatott – a versenyellenes cél fennállásának vizsgálata szempontjából a fellebbezők által az ügy gazdasági és jogi hátterével kapcsolatban a negyedik jogalapjuk alátámasztására felhozott érvek nem bírnak jelentőséggel, ezért nem kifogásolható megalapozottan a Törvényszékkel szemben, hogy azokat nem vette figyelembe a megtámadott ítéletben.

110 Ezen érvek egy része egyébként arra irányul, hogy az árak egyeztetésének hiányát bizonyítsa, és valójában magának a megállapodásnak a fennállását vonja kétségbe. Ez a helyzet ugyanis az európai banánpiacnak valamely közös piacszervezés hatálya alá tartozása esetén.

111 Következésképpen a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a megtámadott ítélet 473. pontjában úgy ítélte meg, hogy a Bizottság megalapozottan emelte ki, hogy a jogsértést cél általi versenykorlátozásnak lehet minősíteni.

112 Ezenkívül a fellebbezők nem kifogásolhatják megalapozottan a Törvényszékkel szemben, hogy megsértette a kontradiktórius eljárás elvét, arra hivatkozva, hogy a versenyellenes célú megállapodásnak való minősítés megfosztotta volna őket azon lehetőségtől, hogy a versenyellenes hatás hiányára hivatkozzanak.

113 Ennélfogva a negyedik jogalapot – mint megalapozatlant – el kell utasítani.

114 Következésképpen, mivel a fellebbezők által a fellebbezésük alátámasztására felhozott egyetlen jogalapnak sem lehet helyt adni, a fellebbezést el kell utasítani.

A költségekről

115 A Bíróság eljárási szabályzata 184. cikkének (2) bekezdése alapján, ha a fellebbezés megalapozatlan, a Bíróság határoz a költségekről. Ugyanezen szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése – amelyet e szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében alkalmazni kell a fellebbezési eljárásban is – akként rendelkezik, hogy a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A fellebbezőket, mivel pervesztesek lettek, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell tehát a jelen fellebbezéssel kapcsolatos költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

2) **A Bíróság az FSL Holdings NV-t, a Firma Léon Van Parys NV-t és a Pacific Fruit Company Italy SpA-t kötelezi a költségek viselésére.**

Aláírások